

Fremmandir vitjunnarmenn

siga okkum frá Føroyum.

Tað er økt nógv tað fólk, ið kemur higar til Føroyar at ferðast. Fyrr lógu Føroyar sum ein friðaligur, einsligur blettur her úti í Atlantshavinum, stýrdar og umsitnar væl og virðiliga av embætismonnum hjá alvisum einavaldskongum. Teir ansaðu eftir, at lóg og rættur vóru hildin í landinum, og á teimum ástøð, at korn, tubbak og annað kom til landið. Fólkíð veiddi fugl í berginum, velti sín bœ og ræktaði sín haga, fór í grindaráp og viðhvørt út á sjógvín at flóta at fáa sær ein fisk í pottin, dansaði og kvað í fæstutíðini og eisini kvað og segði frá segum hesi longu vetrarkveldini, meðan tey sótu í roykstovuni og virkaðu ullina til »Føroya gulle«. Eingin røringur kom í hetta friðarliga einshátáða liv, uttan ta ið eitthvørt svart sjórænaraskip setti skortin inn á fjørðin. Tá ruku fólkini til fjalls at krógva seg, men hesir óbodu gestir fóru avstað aftur við onkum teir høvdu funnið, kjøt og tál, og høvdu so nøkur fólk í viðfør aftur at. Kanska eisini teir lögdu okkurt vánaligt frá eftir seg, sum vaks og fruktaði væl í landinum. Men so at endanum kom eitt glopp í, og uttanlanda menninir fóru reiðiliga at vitja oyggjarnar. Menniskjan hevur jú altíð havt lyndi at snóða eftir øllum og kanna um alt av forvitni. Kolumbus skuldi út at sigla og fann Amerika, summir av hesum Norðmonnum, ið altíð hava havt sovorðnan úthug, skuldi fara út at vita, hvussu skøltarnir á jørðini vóru skaptir, og so høvdu teir mangt stuttligt og forvitnisligt at kunngerá um allan henda isin, ið fannst. Afrika, Amerika, Australia var eftirkannað, og mangt áhugað var at frætta um hesi mongu løgna fólkini, sum har funnst. Danir hava eisini dugað at farið burtur og komið aftur við forvitnisligum og stuttligum frásøgnum um tey lond og tey fólk, teir hava sæð og funnið. Tað er so ofta, at ein ikki so knappliga fær eyga á tað áhugaverða, sum er beint fyri hans egnu durum, og nú munnu danskir menn hava fest eyga við hesar oyggjar teirra, og teir hava ivaleyst nógv stuttligt og beinrakið at siga okkum. Men fólkíð her í oyggjunum, sum ikki er so kunnugt við fremmanda vitjan, og sum hevur sínar egnu avmarkaðu lógir og hugsanir um, hvussu hin fremmandi eigur at bera seg at, og hvat hann eigur at siga frá, tá ið hann kemur heim aftur, gerst mangan firtíð og illfært av so sum vit og víðurskipti okkara verða avmálað.

Vit høvdu ein blaðmann, sum skrivaði um »graa Fiskeboller« og »Falliternes By«. Hetta var illa umtókt og onkur tók til orða, tá hann hevði skemt landið og fólkíð. Hann hevði tosað við ymisk, og

tey høvdu verið góðvarin og ikki hugsað um, at tá ið ein kemur í kast við útlendskar blaðmenn, so má hann vara tungu sína. Vit hava eisini haft eina læknakonu, sum skrivaði bók um Føroyar. Bókin er sera stuttlig, og nógv er beinrakið, ið hon sigur. Hon kann vera barnslig viðhvørt, men samanum tikið, so dugir hon at gera burtur úr tilfarinum, so at ein fær hug at lesa tað. Her var eisini einhvør, sum tók inn at sær, og helt hon hevði givið ranga mynd av øllum.

»Kanska« minnst øll, ið elvdi slikt firtíð, og næstan völdi, at hesin neyðar eingilski hermaðurin var settur fyri ein kriggsrætt og okkurt illt var gjørt við hann. Og nú hava vit havt allar hesar donsku blaðmenninar her uppi, nú ið valgi var. Teir duga at snúgva sær, teir hava skaðiligar tungur og hvassar stuttligar pennar. Teir vilja siga frá fólkisins lyndi, fólkisins livi, fólkisins brekum og dygdam. Sjálvandi er tað um víðurskiptini Føroyar—Danmark teir tala mest, og nógv vis orð siga teir og ráð hava teir at bæta um okkara víðurskipti og fáa hetta »fátaka miðaldar fólk at vakna og læra at taka íttíttíð, gerast búgvín og fornuftig og koma til tann upplýsning, sum teirra donsku skyldmenn og lærumeistarar hava.

Summir Føroyingar gerast firtíðir, aðrir loypa uppi loft og halda hetta var ófært, hetta vóru sannleiksorð og gott fyri mangan at hoyra. Soleiðis er tað her hjá okkum. Ynskjandi var, at vit ikki tóku allar hesar fremmandu so álvarsliga og háttíðarliga, gjørdust firtíðir ella lupu upp í loft og róptu, at soleiðis er tað. Betri mundi verið at tikið nógv av tí soleiðis sum tað er meint — skemt og ein leikur við penninum hjá manni, ið vil visa sín blaðmannaevni. Ella alt hitt visa og klóka. At nógv av tí er vert at lurta eftir, geva gætur og siga nøkur orð um, hugsa eisini, at tað er væl meint, men so minnst, at tað er sagt av monnum, ið stegjað her hava bara eina stund, ikki koma til kjarnan í málinum og langt ifrá koma til botns í »problemum«.

Heimatíðindi.

Post- og ferðamannasambandið hjá Suðuroynni.

Hvør Suðuroyingur, tú hittir, klagar um ringt post- og ferðamannasamband. »Drottningin«, sum leingi er at biða eftir, kemur á Havnina t. d. tórshavn, tann dagin »Smiril« fer til Suðuroyar, ella friggjadagin, og posturin og ferðafólkíð, sum í henni er komið, kemur ikki til Suðuroyar fyrr enn mánadagin. Tá er posturin vorðin gamal, og ferðafólkíð, skal tað búgva á hotel hesa tíðina, fær hóp av eykaútreiðslum, tey biða so leingi, áðrenn tey koma til húsa, at tey kundu verið í Danmark aftur.

Tað er einki at undrast á, um

Suðuroyingar mangan hugsa um uppskotíð frá D. Danielsen at stovna »republikk« ella knýta fastari samband við londini sunnanfyri. Teir kenna seg útskotnar av tí føroyska samfelagnum. Ikki hava teir telefonsamband við nakra av hinum oyggjunum heldur — og so verður »Smiril« eisini óvundaður teimum.

Skonnartin »Marité«.

Skonnartin »Marité«, sum A. T. á Tvöroyri keypti í fjør, ætlar sær til snórisfiskiskap undir Íslandi í vár. Fiskurin ætlar at verða seldur sum saltfiskur. Við skulu verða 30 manns. Í summari skal hon fara til Grönland.

Útróður.

Veðrið forðar øllum útróðri. Tó er tað ymsastaðni, har góðir bátar eru, at roynt hevur verið, og fiskur tókist at vera at fáa. Bátur úr Vági kom til 90 etr. Eisini úr Klakksvík hoyrist, at rób verður út.

Veðurlagið.

Onglendingurin, sum skrivaði hina litlu bókina »Kanska«, ið mong fólk vóru heldur firtin av, hevði ivaleyst rætt í nógvum, hann segði frá.

Veðurlagið er eitt evni, sum øll fólk her á landi hugsa um og tala um, og í tí stendur alt.

Hesin velurin, meinar hvør maður, hevur verið ein av teim verstu, javnverstu ið hvussu er. Ættirnar mælið sum ein hvør, og óveður í heilum. Og so tað vælsignaða regn. Sonn syndfílið í heilum. Mangur heldur, at veðurviðurskiptini verða verri her í Føroyum, nógv betri og stóðfastari var veðurlagið fyrr í tíðini, og slikt tala er ikki heilt láplig.

Tað gerst einki hvørki á landi ella á sjógví. Og teir menn, sum hava innfötur sínar av sjónum, liggja í sliktum líkindum vinnuleysir.

Tað er tí at vóna, at vartið gerst betur.

Elektricitetið.

Onkrir menn eru tó kanska hugagóðir av hesi vatnfloðini. Teir sum umsita elektricitetsverkin, teir hava klagad um vatnatrót seinasta ár, men hella trót skuldi verið bótta hesa regntíð.

Tað hevur eisini sýnst, at »vatn er komið aftur í turrar brunnar«. Á Tvöroyri t. d. seinasta heyst sön fólk ikki ravnagnstjós nakran dag fyrr enn klokkan 5 seinapartin, og tað hvarv stundisliga klokkan 10 á kvöldi. Nú tó í seinastum kunnu fólk hava glest seg við at kunna tendra á miðdegi og hava ljósið til miðnætt.

Skipararnir.

Hetta pløgdi vera tíðin, at skip-

FØROYA SOSIAL DEMOKRATUR

kemur út eina ferð um vikuna og kostar kr. 2,00 + porto um fjórðingsárid.

Telf 374 tekur móti lýsingum.

Bráðf. blástjóri: MARTIN JOENSEN
Print: A. ØSTER

ararnir gingu um landið at biða fólk. Byrja longu um jöltíðir. Hetta lagið er broytt. Nú er tað fólkíð, ið biður seg, og tað man mangan vera minst líka so trupult hjá monnum nú at fáa tjans við skipum, sum tað fyrr var hjá skipara at fáa manning.

Umbyggt motorbát.

Sandvikingar fóru suður til Vágs eftir motorbátinum »Freyu«, sum hevur verið til umbyggingar har suðuri.

Báturin hevði stódd upp á eini 8 tons, men nú er væl vaksið um hann. Hann er ið hvussu er vorðin so stórur, at menninir halda ikki, teir kunnu hava hann liggjandi har í bygðini. Brimpláss er, hóast 4 bátar hava akkerspláss har. Men teir seta nógv á, og greiðir verða ikki at halda so stórum báti. Ættin er so at leggja hann fyri tað fyrsta í Nesi í Hvalba, har onkur Sandviksbátur pløgdi at hava teym at fara til, tá ið vánaligt kundi vera at hava bátin liggjandi á Sandvík.

Kolið í Hvalba.

Hvalbingar gremja seg um í »Dimmaketting«, at mongd av koli liggur niður fyri, og teir sleppa ikki av við tað, tí eingi fór koma at heinta kol. »Rókur« hevur so at siga verið einasta far, sum siglt hevur inn á Hvalba eftir koli, men hann hevur ongantíð kunnað tikið tað, ið menn eru komnir út fyri at høgga. Hetta man týða uppá, at ikki er stór kolneyð í Føroyum. Var tað tað, so hevði skip komið eftir koli.

Politikkurin.

Í bardagadrinum royndu Fólkaflokksmenn av øllum alvi at para Javnaðarmenn og Sambandsmenn saman. Vit hoyrdu og løsu í heilum um 17 manna veldi, 13 manna veldi ella Hilbertsmenn.

Nú hevur »Dimmaketting« lært og tikið eftir hesum. Hon er farin at knýta seg saman og visa, at Javnaðarmenn hava sliðið seg í paralag við Fólkaflokksmenninar og ætla at ganga teirra örin. Tað verður brátt, ræði ella um menninar hjá onkum, Thorsteinsmenn kanska. — Tað ljóðar so reyðstígt. Eins og var tað tikið úr kvæðunum.

S/S Smiril

fer úr Tórshavn sunndagin 17. februar kl. 9 til Suðuroyar og kemur norðuraftur mánadagin 18. Síðan skal hann hava ketilreinsan til leygardagin 23. februar.

Smiril's administrator.

SMØRLÍKI! — MØLIN — Tlf. 543 (fimm-fýra-trý) Tórshavn